

Ἐκ τῶν πρώτων πέταξε ἀπὸ Παρίσι ὁ Ψυχάρης τῆ λέξη δημοτικὴ ἅς μὴν τὴν ἤξαιρε, ἡ φωνὴ του καὶ τὰ βιβλία χρήσιμα μὲ τίς ὑπερβολές του ἔστω πρὸς ἀποφυγὴν.

Τὸ 1908 ὁ Δ. Σαράτσης μὲ συνεργάτη δάσκαλο τὸν Α. Δελμούζο, ἵδρυσαν παρθεναγωγεῖο στὸ Βόλο. Τὸ 1914 κάθισαν κατηγορούμενοι.

Τὸ 1909 ἰδρύθηκε ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος μὲ ἡγητικὰ στελέχη γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμιση τὸν Δ. Γλυνό, τὸν Α. Δελμούζο καὶ τὸν Μ. Τριανταφυλλίδη. Τὸ 1924-25 οἱ ἐκπαιδευτικοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων Γληνός, Βάρναλης, Καζαντζάκης, Δελμούζος, Ρ. Ἰμβριώτη ἐπίσης κατηγορήθηκαν. Τὸ κράτος σκηνοθέτησε τὰ "Μαρσλοεικά" καὶ τελικὰ διέλυσε ~~τὰ~~ **τὰ** τελευταία προπύργια τοῦ δημοτικισμοῦ, τὸ Μαρσλειο διδασκαλεῖο καὶ τὴν Ἀκαδημία.

Καὶ τότε οἱ δημοτικιστὲς ἀντιπροσωπεύανε διάφορες κατηγορίες δημοτικῆς στῆ χρήση της: ἔχει ἐνδιαφέρον καὶ τώρα νὰ λεχθεῖ πῶς ἡ Ρ. Ἰμβριώτη π.χ. ἤξαιρε δημοτικὴ, τὴ μιλοῦσε ἄνετα. Τοῦ Ἰμβριώτη, κείμενα, ὁμιλίες, παρουσιάζουνε πλῆθος μεταφραστικὰ σχήματα ἀπὸ τὰ Γερμανικά - ἀπὸ τότε ἀνισότητες καὶ δυσκολίες γιὰ ἐνιαία δημοτικὴν.

Τέλος, τὸ 1941 ὁ καθηγητὴς Ι. Κακριδῆς καθίζει κατηγορούμενος στὴν περίφημη "Δίκη τῶν Τόνων".

Λίγα δείγματα προς αποφυγή, γλωσσικά λαθεμένα:

- 1) "Εξαιτίας του περιορισμένου του χώρου μιὰς διόροφης μονοκατοικίας".
- 2) " ... ἡ ζωή καί ἡ υἰγεία τῆς ἐγγύου εἶναι μεγαλύτερης ἀξίας ἀγαθό ἀπό αὐτήν τοῦ ἐμβρύου"
- 3) "Δεδομένου ὅτι..." (ἀπό τό ETANT DONNE QUE...)

Στήν Κοινή σωστή δημοτική:

- 1) "Ἐπειδὴ εἶναι περιορισμένος ὁ χῶρος σέ διόροφην μονοκατοικία".
- 2) "... ἡ ζωή καί ἡ υἰγεία τῆς ἐγγύου ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπό τή ζωή καί τήν υἰγεία τοῦ ἐμβρύου"
- 3) "Ἐπειδὴ..."

Πολυλογία στήν ἔκφραση, κακή χρήση τῆς γλώσσας, θολώνει καί τό νόημα:

- 1) "Καί τά πορίσματα... ὅσο πλήρη κι ἂν εἶναι, σπάνια συνοψίζουν τή θετική προώθηση πού ἐπιτελέστηκε ἀναφορικά μέ τό συγκεκριμένο στόχο τῆς ἀρχικῆς σύλληψης".
- 2) "Ἀλλά ὁ συναγωνισμός μακριά ἀπό τό νά δηλώνει τή δομή τῶν κεφαλαιοκρατικῶν σχέσεων παραγωγῆς συνίσταται ἀκριβῶς στό ἀπότέλεσμα τοῦ νομικοῦ καί τοῦ ἰδεολογικοῦ στοιχείου πάνω στίς οἰκονομικές-κοινωνικές σχέσεις".
- 3) "Ἀνάμεσα στή σχολαστική καί εἰρωνικά χρησιμοποιούμενη μουσική καί τοῦς γκροντέσκα ρεαλιστικούς θορύβους. Τά ἀποτελέσματα ἀπ' τήν κοσμογονική καί τρυφερή πρώτη συμφωνία τοῦ Μάλερ (καί κυρίως τό ἀρχικό θέμα του "Φρέρ Ζάκ" πού χρησιμοποιεῖται στό φιλμ σάν ἠχητικό λάϊτ μοτίφ) καί οἱ χυδαῖοι ἤχοι ἀπ' τό ροχαλητό καί τό φαγοπότι δημιουργοῦν ἕνα ἔξοχο κοντραμπούντο πού ὑπηρετεῖ θαυμάσια τήν ὅλη εἰρωνική καί σαρκαστική διάθεση τοῦ σκηνοθέτη".

4) "Αν παρατηρήσουμε με προσοχή τις μεγάλες γραμμές της ανάπτυξης της και τα χαρακτηριστικά των εξελικτικών της διεργασιών, διακρίνουμε τότε ότι η ανθρωπότητα έχει ένα ειδικό τρόπο για να προοδεύσει, ότι έχει ένα καθ'αυτό δικό της στύλ, τό όποιο ως τόσο μάς θυμίζει ένα άλλο: τό στύλ τοῦ ἴδιου τοῦ Σύμπαντος, τό όποιο μένει πιστό, όπως και ο μηχανισμός ανάπτυξης τοῦ δέντρου τῆς ζωῆς, στήν ἴδια τῆ δυναμική τοῦ Κόσμου, στά ἴδια σταθερά και ἀναλλοίωτα δεδομένα".

Ἐμεῖς κάναμε και τῆ διάγνωση ότι αὐτά εἶναι τυμπανισμός ἢ ἀεροφαγία.

Συνεργαστικά στη δαγιά τῆτη, με "αἰθροσῶς" ἀκόρη, ~~7~~ ~~8~~
συμφωνήσαμε, διαφωνήσαμε, κατόμιστα μα την πρωτοβουλία
/ τῆν ἐπιθυμία διατηρῶ ἀκέραια ἔργα
Εὐμη Παλαμίδου

Αν ὑπάρχει ἐνδιαφέρον για το θέμα "γνωστική ἀρτίσταση"
θα δοθῆν σ'όποιον ζητήσει ἐξηγήσεις. Αν δὲν ὑπάρχει
περιττωθῆν.

~~ΑΡΧΙΝ~~

Γλώσσα και αχρωστία - παρατηρήσεις εμπειρικές -

*

Λέμε και πιστεύουμε πως ο γόχος είναι κύρια
βινδύση του κοινού ανθρώπου με τον κόσμο, παίζει
και δίνει, διατήρηση ζωτικής, εφόδιο και όργανο ηχητικό
κι η μαθητική χρωστική ζωτική είναι δείγμα
υγείας, κανονική ανάπτυξη.

Σήμερα η γλώσσα, η ανάπτυξη μας δεν είναι κανονική

Μερικά συμπτώματα υγείας, πρόβλημα:

Έχουν ηχητικές ασαφείς ζέτες
ζέτες σε άρθρα, εφημερίδες, σε περιοδικά, σε κούβεντες
σε μονογράμματα τ ε β τ, β ε ζ, β τ α ρ, μ π α ρ,
ήχος και πόνος στ' αυτιά που ακούει, στα μάτια
που διαβάζουνε, γελιά στο γου μια βιόνη, ένα
δύσπνομα, ένα μονογράμματα στο βιοτάδι, δηλ. τραυμα-
τισμός.

Επίσης οι ασαφείς διόρθωτες, πομπωτικές,
β ή ρ ι α γ, μ π ο υ τ ί κ, τ β ε κ ά η,
β ε β ε ν ά π ι, ζέτες που δεν έχουν υγείας, δεν έχουν
ηχητικό προηγούν κι αυτές στον ομαλό άνθρωπο
αμικανία, επειδή κι ο αχρωστικός νεότατος χει-
ρίζεται άσπαστα ονομαστική, γενική, αιτιατική, ημερο-
κό, το χρωστικό του εργαζό έχει αρμούς, κορδόν
διαφορετικό, ο τους διατάγει πως θα το χειριστεί,

Γλώσσα και αγγλωσσία

- παρατηρήσεις εμπειρίες -

*

Πέρε και πιστεύω πως ο γόχος είναι κύρια
βίνδεση του κοινού ανθρώπου με τον κόσμο, παίρνει
και δίνει, διπλή δουργία, εφόδιο και άρχατο η χηλιά βεα
κι η μακονική χρωστική δουργία είναι δύγχα
υγίας, κατονική αγαπνοή.

Σήμερα η γλώσσα, η άταπότη μας δεν είναι κατονική

Μερικά ερωτήματα κριτικά, πρόσφατα:

Έχουν πηδύνη αυαζαροπες ζέρες
ζέρες σε άρθρα, εφημερίδες, σε περιοδικά, σε κουβέντες
σε μοτοβόλαβες τβετ, βεζ, βταρ, μπαρ,
ήχοι και πύμα στ' αυιά που ακούε, στα μάτια
που διαβάσουνε, τηλιά στο του μια βιόνη, ένα
δύγχα, ένα κοντοβόλα στο βιοτάδι, δηλ. τραυμα-
τισμός.

Επίσης οι αυακατόντες διεβόλαβες, ποζιβεβόλαβες,
βήριαλ, μπουκίκα, τβεκίαπ,
βεβεράπ, ζέρες που δεν έχουν υγίεις, δεν έχουν
πηδύνηκο προμαγόν με αυές στον ομαλό άνθρωπο
αμικανία, επειδή κι ο αχράμματος κασάπνας χη-
ρίεται αγάδωτα οτομασική, γενική, αυατική, πηδύνη-
κό, το χρωστικό του εργαζίο έχει αρθούς, χορδίο
διαφορετικό, ο τους διστάγει πύς δα ως χειριεζεί,

πίο θα παραγγίλει π.χ «δύο μάρες βεβεράη
ή βεβεράπια», θα ρωτήσει «τι διένδυση
ως μεπουτίκ ή της μεπουτίκεις
ως παρακαλώ;», ελευθερολογία σημαίνει και χαμένος
χρόνος και κόπος ώσπου να μάθει να τα πωλα-
γάσει.

Συχνά μιμνησκειται η φράση «βεβεράη δύο»,
«μυθονική διένδυση;» δηλ. μιμνησκειται η φράση,
μιμνησκειται με η απειρή, ζεζιμά με η ζωή
και κ α μ α ρ ω ν ο με.

Βέβαια ο άνθρωπος δε ζει χωρίς κ α μ α ρ ε,
κρυφό ή φανερό, οι νεοέλληνες καταργήσανε κάποτε
τ' αρσενικά παιδιά, ένα μαγαζάκι που βρήκε χερό, μια
κόρη όμορφη που την πήρε γαϊφός χωρίς προίκα, έπειτα
το φορντάκι που έβγαζε αντίφορο.

Τώρα μεδικοί, εργασιόμα και αγρότες έχουν
το μαγαζάκι της καταναλωτικής κοινότητας, δηλ.
αμερικανικό τρόπο ζωής: Παιχνίδια καινούργια και
πελάς.

Πάντα βέβαια ο «έφυγνος» νεοέλληνας πουλούσε
διιά του χρήσιμα, ο μεταναστής στο πρώτο ζιμάνι
αγόραζε άχρηστα και κ α μ α ρ ω ν ε. Με το
α κ α π ο δ ο κ α μ α ρ ε.

Και πάντα να πει «δεν ζέρω, δεν καταλαβα».
Και βέβαια καταλαβαίνει αρκετά τα εύκολα,

πίσω θα παραγγείλει π.χ. «δύο κάβες βεβεράμ
 ή βεβεράπια», θα ρωτήσει «η διένδυση
η μπουτίκ ή η μπουτίκεις
 βασ παραλαβή;», άσυντησία δμιαδί και κοκίνας
 χρότος και κόπος ώσπου να μάθει να τα παιδα-
 γάζει.

Συχνά μιγουρεύει η φράση «βεβεράμ δύο»,
 «μυθονική διένδυση;» δηλ. μιγουρεύεται η φράση,
 μιγουρεύεται η απαιτητή, ζεζιά η η ζωή
 και καμαρώνομε.

Βέβαια ο άνθρωπος δε γει χωρίς καμαρι,
 κρυφό ή φανερό, οι νεοέλληνες καμαριώνανε κάποτε
 τ' αρσενικά παιδιά, ένα μαγαρί που βριζε γερό, μια
 κόρη όμορφη που την πήρε γαρύς χωρίς προίκα, έληγα
 - το φορνιάκι που έβγαζε ατήφορο.

Τώρα μεθυσί, εργασιό μα και χροότες έχουν
 το μαγαρί της καταπαύωσις, καταπαύωσις, δηλ.
 αμερικάνικος τρόπος ζωής: παίρνεις καταούργα και
 πελάς.

Πάντα βέβαια ο «έφυγνος» νεοέλληνας πουούσε
 διμιά του χρήσιμα, ο μετανάστης στο πρώτο ζιμάτι
 αγοράζε άχρηστα και καμαρώνε. Με το
αράπιο δο καμαρι.

Και επάνια να πει «δεν ζέρω, δεν καταάβα».
 Και βέβαια καταάβαινε άριστα τα εύκοια,

τα πρόχειρα, Πχ ένα νησιώτης είδε «σνακ-μπάρ»
 στην Θρόνοια, είδε «σάντουιτς» κύβες αζωοφόρες,
 φρέσκιες ή μισαγούμιες είδε δύο δάμνυα «ζαμπόν»
 τα κρέμια. Με το δάρος ζαμπόν που του δίνουνε
 τόσες ζέβες «αμαζαζαζαζα» πάει στο νησί του, άνοιξε
 «σνακ-μπάρ», εστίασε την ορθοστασία, μετέωρο
 άποστο από άκρο, το ωστό βουβό, το παράγγημα
 «αυτομεύεζε», γ' εδιδάσει κατέτα σιαμενί, «ο κέι»
 δη, π ρ ό ο δ ο ε.

Κι η νεοταία κάνει χάρες

Η ταβέρτα ευριστάσαση. Τόσοι περιμένουνε να
 γινεί κατέτα μοιάμι χαποδάκι στα κάρβουνα...

Νοσταλγίες; Ίσως. Μα και οργή. Οργή ταυρίσμη
 για τον ζεπέμο της απαιχχίς άρα και της ερρασίας
 του ασιτού ανθρώπου, άρα και της φηής.

Κάποτε για ένα γόχο που πετούσε μια ιθαρία
 προς τ' αναιριτό τραυεγάκι - όχι βριβί - έπρεθε
 να δοθεί γόχος, εζήκηση, σικτά βεδαζάνε νεράγια, ποτήρια,
 καιό μεράζο.

Μα στο μεράζο καιό σε βεγαβιά, σε διαταζο-
 ρίες. Σε ηλιά σήε δίνει γόχο καιτίο, το «πεινώ-πεινώ»
 «ειδοποιήστε τη μάνα μου», «βοήθεια» πέρτει στο κέτι.
 Διακράτει έτσι μεθοδεμένο, αιμιώρητο έγκλημα.
 Μαρίες, «α νονοί» καιά συνοιία, όπως σε διάφορες
 ένομίες ποιητές...

τα πρόχειρα, πχ ένα νηπιώτης είδε «σνάκ-μπάρ»
 στην Ομόνοια, είδε «σάντουιτς» τύβες αζευγιστές,
 φρέσκες ή μηδενισμένες είδε δύο δάιτυχα «γομπόν»
 να κρέμεται. Με το δάρος γομπόν που του δίνουνε
 τόσες φορές «αμαζατόπτες» πάει στο νηαί του, άνοιξε
 «σνάκ-μπάρ», εστράφηκε των ορθοστασία, μετέωρο
 άποστο από άκρο, το ωστό βουβό, το παράξενο
 «αυτομεύεζε», γ' αδειάσει καρέτα βιασένι, «ο κεί»
 δη, π ρ ό ο δ ο σ.

Κι η νεοταία κάνει χάρες

Η ταβέρτα ευματάβαση. Τόσοι περιμένουνε να
 ηδύ' καρέτα γιοιάμι χλαποδάκι στα κάρβουνα...

Νοσταλγίες; Ίσως. Μα και οργή. Οργή ταυριόφι
 για τον ζελεμό της απαγωγής άρα και της εργασίας
 του κοινού ανθρώπου, άρα και της φύσης.

Κάποτε για ένα γόγο που πετούσε μια βαρέα
 προς τ' ανεπιτό τραωμάρι - όχι βριαιά - έπρεπε
 να δοθεί γόγος, ετήρηση, συχνά βιάζανε νεράζια, ποτήρια,
 κακό μεράζο.

Μα στο μεράζο κακό σε βιασένια, σε διαταγο-
 ρίες. Σε ητά σίτε δίνει γόγο κατάνο, το «πετιώ-πετιώ»,
 «ειδοποιήστε τη μάνα μου», «βοήθεια» πέφτει στο κέσ.

Επιπράζει έτσι μεθοδευμένο, ακριβήτο έγκλημα.
 Μαρίες, «α νοοί» κατάνο αυνοιαία, όπως σε διάφορες
 έπιπράζο περτζιές...

Μερικὸς γένης κατηύρητες ἀόριστος π.χ. ἡ γένη
 π ρ ὀ β γ η μ α ἐγράβε και στα χωρία σου
 γένε «εἶνα πρόβλημα γένος με την κατάνια μου»
 ἀντι τα χρησιμοποιούν κυριολεκτικά «ἀπέβαλε γένος
 η κατάνια μου» ἢ «έχω πρόβλημα με το γιο
 μου» ἀντι «έμεινε στην ίδια γένη».

Ἡ γένη ὁμοίως π ρ ὀ β γ η μ α εἶναι ἀό-
 ριστη, δείγμα τῆς ἀμνηστίας που υπερτά των ἀμε-
 ρικάνικος τρόπο ζωής, που ἀποφεύγει την πραγματι-
 κότητα. Ἄρα και χρωστικά και φορμὰ ἀχτοῦ τους
 πυρηνικούς, τὸν πυρηνικό κέντρο < κῆ ο 6^{ος} μ ο 7^{ος}
 σῆμα τους ἀμνηστία ἐκφράζουνε >, φημιὰ δηλαδή
 και της κατάνιας και του γιου και της της σὸς ὀχνητής.

Γνωσολογοί, μαθητές, εἰδηοί και ἀρμόδιοι συνηθύνε, δια-
 φωνοῦνε, συμφωνοῦνε με το συντακτικό στο χέρι ὁμοίως δὲν ἔχουν
 δηλώσει τῆς σῆματα χρωστικά και ποήματα «έξωθεν»
 εἶναι ν ο ο τ ε λ ε ι α χρωστική.

Ὅντε ἀνοῦνκε κήρυγμα για χρωστικὴ ἀντί-
 σταση κῆ ἐπιβίωση.

Και η δημοτικὴ που ἐργάζομε για εἰδησι χρωστικά,
 βήμα κ ρ ἡ σ ῆ μ ο

Ὅμοίως δὲν εἶναι δῆμο κῆ κῆ μερικὸς ἰριτόνικες κατάνικες
 τα γίνονται πρωτόνικες; ἀντι ἀντι κατάνικες τα γράφομε
 «τῆς κατάνικης», ἀντι «τῆς κατάνικης», τῆς «έξωθεν».